

[Anker Lau.]

ordning, og vi ønsker i det kommende folketingsudvalg at få klarhed over, om der findes muligheder her, eller om de ikke findes.

I øvrigt forekommer det foreliggende lovforslag mig at være et forsøg på at nærme sig vore synspunkter, således som vi tidligere har gjort dem gældende. Det er således for mig at se en god ting, at de bestemmelser i den nugældende lov, som omhandler statslån til håndværk og industri, udgår. Jeg har nok bemærket, at vi måske vil stifte bekendtskab med dem på andre områder, men det må vi tale om til den tid.

Forslaget om et eksportråd, en institution, der i almindelighed skal træffe afgørelser i sagerne, sammensat af repræsentanter for de forskellige ministerier, banker og erhverv, ser ud til at være noget i retning af en mellemting mellem det, vi har, og det, vi egentlig ønsker at få. Rådets sammensætning kan vel diskuteres. Men vor stilling må afhænge af de muligheder, der findes for den private ordning. Foreligger sådanne muligheder ikke — og det er altså det, vi gerne vil have opklaret — er vi naturligvis villige til at forhandle på det foreliggende grundlag.

Forslaget synes mig noget enklere udformet end den gældende lov. Det synes at udvide rammerne ret betydeligt, hvad der måske er en følge af de erfaringer, der er gjort, og som imødekommer det praktiske eksportarbejdes krav.

Det er meningen, at eksportrådet skal løbe de risici, som man ikke med rimelighed kan forlange at de private virksomheder skal løbe i vor urolige verden, og hvor det må erkendes, at landet har en handelspolitisk eller valutapolitisk interesse i, at den pågældende eksport gennemføres.

Der er også tale om finansiering, altså kaution for lån i eksportøjemed. Berettigelsen af dette vil vel ikke møde absolut enstemmighed fra alle sider, men det kan næppe bestrides, at megen eksport i den forløbne tid ikke var blevet til noget, hvis eksportkreditordningen ikke havde været der. Den indeholder vel også muligheder for at få nye og unge virksomheder i gang, når eksportmuligheder dokumenteres. Ifølge den gældende lov er der mulighed for kaution også, hvor eksporten kun sandsynliggøres. Hvorledes dette vil blive admini-

streret efter den nye lov, står mig ikke helt klart, men det kan vi drøfte i det kommende udvalg. Men en støtte på et så løst grundlag som blot sandsynlighed synes mig stadig at være forkert; det er vel også derfor, denne bestemmelse kun er benyttet i ret ringe udstrækning.

I øvrigt er det mit indtryk, at den gældende lov ikke altid har været administreret helt efter sin forudsætning. Statens krav til sikkerhedsstillelse synes mig til tider så skrappe, at de ikke ligefrem begrunder den forlangte risikopræmie og vel nærmest i visse tilfælde kan siges at være et værn for bankerne og for deres forhold til bankloven; men alt dette egner sig naturligvis mere til forhandling i udvalget.

Som sikkerhed for det, der her sker, hvis store tab skulle melde sig, anbringer man så Danmarks erhvervsfond. Den skal bestå af dollarpræmieringspuljens ca. 200 mill. kr. og de ca. 18 mill. kr., der udgør eksportkreditordningens hidtidige overskud. Den højtærede minister siger i sin fremsættelse, at regeringen har den principielle opfattelse, at de midler, der er opsamlét som led i dollarpræmieringsordningen, medmindre anden beslutning træffes, må tilfalde statskassen. Nu træffes der altså anden beslutning, men jeg finder dog anledning til at bemærke, at det ikke kan være holdbart på område efter område at pålægge skatter og afgifter til løsning af bestemte opgaver, og når det så viser sig, at opgaverne bortfalder, eller der kommer for mange penge i kassen, lader man dem uden videre gå ind i finansministerens store lomme. Regeringens principielle synspunkt vedrørende dette spørgsmål kan mit parti i alt fald ikke tiltræde; vi betragter dollarpuljens midler som erhvervenes penge, og i kraft af denne betragtning finder vi i alt fald ikke på nuværende tidspunkt noget at indvende imod, at de indgår i det arbejde, som vi her ønsker baseret på privat kapital. Kunne man betragte dette som et udgangspunkt for en ordning, der yderligere gennem rentetilskud og på anden måde skaber et virkeligt grundlag for en privat ordning, ville i alt fald vi finde, at det dog var noget, der måtte overvejes.

Lovforslaget tredje opgave, altså foruden de to første om de særlige risici og kaution i eksportøjemed, er at stille beløb, som man